

Arrest

nr. 131 904 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 september 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 26 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2013 werd ingediend door:

Naam: M.(...) Voornaam: S.(...) Nationaliteit: Bulgaarse Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ACV-Berchem waaruit blijkt dat hij in de periode januari-november 2013 een (aanvullende) werkloosheid- vergoeding ontving

- loonfiches voor de periode september-november 2013

De referentiepersoon toont aan dat hij, naast zijn werkloosheidsuitkering, ook inkomsten heeft uit arbeid. Zodoende dienen zowel de werkloosheidsuitkering als de inkomsten uit arbeid in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Deze berekening kan gemaakt worden voor de maanden september-november 2013. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €661,91. Uit deze gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht. Zij stelt in haar middel het volgende:

"De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een bevel om het grondgebied te verlaten.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Het bevel is niet afdoende gemotiveerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Deze wetbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing."

3.2. Vooraf dient te worden opgemerkt dat de bestreden akte (bijlage 20) twee afzonderlijke beslissingen omvat. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt immers als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit deze bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, "bijlage 20", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

3.3. Verzoekster richt haar twee middelen enkel tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing en levert in haar middelen geen inhoudelijke kritiek op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze laatste beslissing is gestoeld op de vaststelling dat de Belgische referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Nochtans betwist verzoekster in haar uiteenzetting van de feiten, waarbij ze verwijst naar de bijlagen bij haar verzoekschrift, de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en beweert zij dat haar echtgenoot wel degelijk over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad echter aan dat verzoekster zich bij haar betoog integraal baseert op elementen die niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris (Verzoekschrift, bijlagen 3, 4, 6 en 8), op twee reeds eerder neergelegde loonfiches na (die betrekking hebben op de tewerkstelling van haar echtgenoot bij "SPRL Industrial Truck Cleaning" in 2013). Verzoekster kan dus niet verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze informatie rekening zou houden toen hij de beslissing nam. De Raad kan op deze informatie evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). In zoverre de beschouwingen van verzoekster over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon als een middel kunnen worden beschouwd, kan het in elk geval geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.4. De formele motivering van de bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat

te stellen terzake te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt (cf. RvS 6 september 2011, nr. 214.981).

3.5. Blijkens de hierboven geciteerde bepaling van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid om “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te af te leveren, waardoor deze beslissing formeel dient te worden gemotiveerd en, zoals verzoekster terecht aangeeft in haar middel de verwerende partij verplicht is “in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze”. Verzoekster meent dat het bevel niet afdoende werd gemotiveerd.

3.6. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt dat haar echtgenoot wel degelijk over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en legt hiertoe, bij onderhavig verzoekschrift een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor van 31 december 2014, evenals loonfiches voor de maanden januari en februari 2014.

Verwerende partij heft de eer te antwoorden dat verzoekster werd gevraagd om ten laatste op 24 december 2013 het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon over te leggen. De bij huidig verzoekschrift aangebrachte documenten dateren allen van na 24 december 2013. Daarenboven kunnen zij niet in aanmerking worden genomen, daar verzoekster niet aantoonde ze ter kennis van het Bestuur te hebben gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat zij na de bestreden beslissing de nodige stukken voorlegt, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren deze documenten immers niet voorhanden.

Rekening houdende met de stukken die toen voorhanden waren, oordeelde de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken daarom terecht om de aanvraag tot vestiging te weigeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij er in haar nota aan voorbijgaat dat de kritiek van verzoekster in haar eerste middel duidelijk gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing die, in tegenstelling tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet gepaard ging met een formele motivering. In de bestreden beslissing wordt immers zonder verwijzing naar enige juridische grondslag aan verzoekster een bevel afgeleverd: “Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.” In dit verband wijst de Raad op de bepaling uit artikel 8 van de

vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”* Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing kan onmogelijk worden nagegaan op welke bepaling uit artikel 7 van de vreemdelingenwet dit bevel is gestoeld. Het komt niet aan de Raad toe om te ‘speculeren’ of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van het voornoemde artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij het volgende stelt: *“In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen. Het bevel is niet afdoende gemotiveerd.”*

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder de formele motiveringsplicht in acht te nemen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de bespreking van het tweede middel, waarin onder andere een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) wordt aangevoerd en dat eveneens tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing gericht is, geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring, dient dit niet verder te worden besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN